

LBRIS

Vladimir MOROZAN
books

Basarabia și nobilimea ei

în secolul al XIX-lea –
începutul secolului al XX-lea

Volumul II

Traducere din rusă de Vsevolod CIORNEI

CARTIER

i s t o r i c

Cuprins

<i>Partea a treia.</i>	NEAMURILE NOBILIARE DIN BASARABIA	7
<i>Anexă</i>		643
<i>Bibliografie</i>		691

LBRIS

We know
books

Partea a treia

NEAMURILE NOBILIARE
DIN BASARABIA

ABRAMOV

Neamul de nobili Abramov provenea din gubernia Minsk¹. Heraldica a confirmat hotărârea adunării de deputați ai nobilimii din Minsk cu privire la recunoașterea nobleței lui pe 30 noiembrie 1835. Demersurile în această privință au fost făcute de locuitorul orașului Bobruisk Iakov Abramov. Ulterior, la cererea lui Ghedeon Iakovlevici Abramov, adunarea de deputați ai nobilimii din Stavropol a hotărât pe 16 septembrie să-l includă pe solicitant în componența nobililor din Stavropol cu plasarea familiei Abramov în partea a 2-a a registrului genealogic. Pe 30 septembrie 1903, la cererea fiului lui G.I. Abramov, Iulian, neamul Abramov a fost inclus în rândul nobilimii din gubernia Basarabia².

1. **Abramov Iakov** – rotmistru, de confesiune creștină ortodoxă. Fiul: Ghedeon.

2. **Abramov Ghedeon Iakovlevici** (născut pe 30.05.1820) – maior, de confesiune apostolică armeană, fiul lui 1. A fost căsătorit cu Anne Charlotte Mange. Copii: Iulian, Aleksandr și Elena.

3. **Abramov Iulian Ghedeonovici** (n. pe 12.05.1856) – consilier de colegiu, de confesiune apostolică armeană, fiul lui 2. Și-a început serviciul în anul 1872 în calitate de soldat în Regimentul 118 de Infanterie din Țuia. În anii 1873-1874 și-a făcut studiile la școala de iuncheri din Kiev. După absolvirea acesteia a servit în Regimentul 117 de Infanterie din Iaroslavl, apoi la școala de iuncheri din Vilno, în Regimentul 59 de Infanterie din Lublin și în Regimentul de Infanterie din Odesa. Pe 09.09.1878 a fost trecut în rezervă. Pe 02.09.1881 s-a angajat în serviciu la poliție în calitate de inspector de sector mai întâi la Chișinău, apoi la Hotin. În anul 1893 a fost adjunct al șefului poliției din Chișinău. A fost șef de secție polițienească rurală în județele Akkerman (1888), Hotin, Bălți și Orhei (1896-1901). În anul 1902 a servit în calitate de șef de poliție de târg în județul Akkerman. Pe

---

1 Список дворян, внесенных в дворянские родословные книги Ставропольской губернии, Терской и Кубанской областей с 1795 г. по 1 декабря 1912 г. Ставрополь, 1912. С. 3.

2 Список лиц, сопричисленных к утвержденным Правительствующим Сенатом в дворянстве родам в 1903 году // РГИА. Ф. 1343. Оп. 51. Д. 614. Л. 48.

30.05.1903 a fost numit în funcția de adjunct al ispravnicului în județul Hotin. A fost căsătorit de două ori, a doua oară cu Elena Ivanovna Torgașeva. Copiii: Valentina (n. 03.01.1880) din prima căsătorie, Piotr (n. 10.09.1894), Elizaveta (n. 20.10.1897), Evghenia (n. 05.12.1900)³.

4. **Abramov Aleksandr Ghedeonovici** – de confesiune armeană gregoriană, fiul lui 2. A absolvit gimnaziul de băieți nr. 1 din Chișinău în anul 1883.

AFANASIEV

Neamul Afanasiev a dobândit noblețea datorită gradului de ofițer superior al lui Pavel Fiodorovici Afanasiev, care i-a fost acordat înainte de manifestul de pe 11 iunie 1845. Cererea de includere în rândul nobilimii basarabene a fost depusă pe 7 februarie 1860 de văduva întemeietorului neamului, Natalia Stepanovna Afanasieva⁴. Departamentul de heraldică a aprobat hotărârea adunării de deputați ai nobilimii din Basarabia cu privire la includerea neamului Afanasiev în partea a 2-a a registrului genealogic pe 1 aprilie 1869.

1. **Afanasiev Pavel Fiodorovici** (1806 – 06.01.1859, Akkerman) – maior, din categoria copiilor de subofițeri, de confesiune creștină ortodoxă. Pe 20.07.1820 a devenit elev al școlii de navigatori. Pe 12.03.1826 i-a fost acordat gradul de subofițer. Pe 23.09.1827 a fost numit în funcția de conductor în corpul de ofițeri timonieri al flotei. A participat la campaniile maritime pe mările Baltică și Mediterană. Pe 08.10.1827 a luat parte la bătălia de la Navarino, în timpul căreia a fost rănit. Pe 09.04.1832 i-a fost acordat gradul de praporgic. Pe 08.11.1839 din motive de boală a fost eliberat din serviciul militar, iar pe 18 noiembrie a fost numit la cererea sa în Departamentul de poliție penitenciară cu rangul de secretar gubernial. Pe 19.07.1841 a fost concediat din poliție la cererea sa și transferat în Corpul de jandarmi în calitate de porucic al divizionului de jandarmi din Moscova. Pe 01.12.1841 a fost numit în funcția de adjutant al unui ștabs-ofițer al comandantului jandarmeriei din Kursk. Pe 23.05.1843 a fost transferat în aceeași funcție la comandantul jandarmeriei din Odesa. Pe 23.05.1843 a fost avansat la gradul de ștabs-căpitan. A trecut în retragere cu gradul de maior. A fost distins cu medalia de argint de comemorare a Războiului Ruso-Turc din 1828-1829.

3 Румянцев Е. А. *Бессарабский биографический словарь. На правах рукописи.* Кишинев, 2001. Вып. 1, С. 16-17.

4 Прошение помещицы Аккерманского уезда, вдовы майора жандармов Наталии Степановны Афанасьевой // Там же. Д. 3107. Л. 2.

Pe 07.01.1848 s-a căsătorit cu fiica adoptivă a moșierului din Kursk Ivan Iakovlevici Ceremisinov, Natalia Stepanovna (1823 – 05.02.1867). Copiii: Nikolai, Maria (n. 1849), Vera (n. 1850), Olga (1852-1867), Aleksandra (n. 1855). A avut în proprietate moșiile Balabanca și Bazareanca din județul Akkerman. În total, familia Afanasiev a avut în proprietate 9 mii de desetine de pământ⁵. Natalia Stepanovna s-a recăsătorit și a devenit soția lui Nikita Andreevici Tomcinski.

2. **Afanasiev Nikolai Pavlovici** (n. 25.09.1853) n-a avut niciun rang, de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 1. În anii 1882-1885 a fost portărel în orașul Ismail. Soția: Varvara Timofeevna. Fiul: Igor.

3. **Afanasiev Igor Nikolaevici** (n. 04.04.1888) – de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 2. Și-a făcut studiile în Corpul de Cadeți din Voronej.

АКАТАТОВ

Întemeietorul neamului de nobili Akațatov a fost Gheorghii Ivanovici Akațatov, „de națiune macedoneană”, care s-a angajat în serviciul Rusiei în regimentul de husari din Serbia în anul 1734. S-a aflat în serviciul militar până în anul 1765 când s-a retras din armată cu gradul de premier-maior⁶. Copiii: Nikolai, Vasili, Maxim, Timofei, Anna. Timofei Iurievici Akațatov (n. 1771) a avut cei mai mulți copii, unul dintre care, Vasili, a și devenit solicitantul înscrierii sale și a fiului său în rândul nobilimii basarabene. Prin hotărârea de pe 2 iunie 1867 a adunării deputaților nobilimii din Herson, Vasili Timofeevici și fiul său Viktor au fost incluși în partea a 2-a a registrului genealogic. Solicitantul era proprietar de pământ în județele Elisavetgrad (anterior Bobrinet), Ananiev și Tiraspol din gubernia Herson. În județul Elisavetgrad avea o moșie moștenită, iar în județele Ananiev și Tiraspol – proprietăți achiziționate. Pe 17 iulie 1867 Departamentul de heraldică a aprobat hotărârile adunării din Herson privind noblețea familiei Akațatov și includerea ei în partea a 2-a a registrului genealogic⁷. Fiul lui, Viktor Akațatov, prin decizia adunării de deputați ai nobilimii de pe 20 martie 1889, a fost înscris în rândul nobilimii basarabene și inclus în partea a 2-a a registrului genealogic local ca proprietar de pământ la Florești,

5 Копия указа об отставке Павла Федоровича Афанасьева от 27 июня 1849 г. // РГИА. Ф. 1343. Оп. 16. Д. 3107. Л. 4; Румянцев Е.А. *Бессарабский биографический словарь*, Вып. 1. С. 167-168.

6 Указ Императрицы Екатерины II. 24 октября 1765 г. // Там же, Д. 682. Л. 5.

7 Указ Сената от 17 июля 1867 г. о дворянстве Акацатовых // Там же, Д. 686. Л. 12.

județul Soroca, unde avea în anul 1906 729 de desetine de pământ⁸. Această hotărâre a fost aprobată de Senat pe 23 noiembrie 1889⁹.

1. **Akațatov Vasili Timofeievici** (n. 22.02.1816) – porucic, de confesiune creștină ortodoxă. Și-a început serviciul în calitate de soldat în regimentului de ulani din Ucraina pe 01.04.1834. Pe 07.11.1834 a fost avansat la gradul de iuncher, pe 24.04.1837 – la cel de cornet. În curând s-a retras din armată cu gradul de porucic. Soția: Evdokia Iakovlevna. Avea un frate, Lev, care era, de asemenea, moșier în gubernia Herson.

2. **Akațatov Viktor Vasilievici** (11.11.1847, târgul Velicikovo, județul Bobrineț, gubernia Herson – 01.12.1906, satul Zarovnoie, gubernia Herson) – ștaps-rotmistru, de confesiune creștină ortodoxă, ucrainean. Fiul lui 1. După absolvirea școlii de cavalerie din Elisavetgrad, s-a înrolat în serviciu în anul 1866 în calitate de subofițer în regimentul din Ciuguev. În anul 1868 a fost avansat la gradul de cornet, iar în 1870 – la cel de porucic. Pe 14.03.1871 a fost eliberat din serviciu din considerente familiale cu gradul de ștaps-rotmistru¹⁰. Pe 18.04.1876 s-a căsătorit cu fiica lui Mihail Ivanovici Volkov, Elizaveta (n. 1855)¹¹. A avut un fiu – Vladimir.

3. **Akațatov Vladimir Viktorovici** (n. 01.09.1880) – porucic, de confesiune creștină ortodoxă. Fiul lui 2. A absolvit școala primară din Elisavetgrad, apoi a intrat la școala de cavalerie din Elisavetgrad. După terminarea cursului primar de studii, pe 15.03.1901, a fost transferat cu serviciul în Regimentul 23 de Dragoni din Voznesensk în calitate de voluntar. Pe 08.12.1902 a fost transferat în Regimentul 22 de Dragoni din Astrahan. Pe 02.09.1904 a fost transferat cu gradul de cornet în regimentul de husari al gărzii imperiale din Grodno. Pe 30.03.1907 a fost trecut în rezervă. În timpul mobilizării generale a fost înrolat din rezervă pe 24.07.1914. A luat parte la acțiunile de luptă contra trupelor austro-ungare și germane. A fost distins cu ordinele Sfânta Ana de clasa a 3-a cu săbii și Sfântul Stanislav de clasa a 3-a cu săbii și panglică.

8 Румянцев Е.А. *Бессарабский биографический словарь*. Вып. 1, С. 28.

9 Определение Сената от 23 ноября 1889 о дворянстве Акацатовых // РГИА. Ф. 1343. Оп. 16. Д. 687. Л. 4-5.

10 Дело о дворянстве рода Акацатовых // РГИА. Ф. 1343. Оп. 16. Д. 687.

11 Метрическая книга Кафедрального Преображенского собора Одессы за 1876 г. // ГАОО. Ф. 37. Оп. 6. Д. 77. Л. 115 – 116; Румянцев Е.А. *Бессарабский биографический словарь*. Вып. 1. С. 28.

Neamul Ochincă a fost recunoscut drept nobil de către Comisia pentru examinarea dovezilor nobililor din Basarabia pe 6 iulie 1821 și inclus ulterior în partea a 2-a a registrului genealogic. Drept temei pentru examinare a servit cazul secund-maiorului Petru Ochincă. Nu s-a reușit stabilirea generațiilor precedente ale acestui neam. Însuși solicitantul titlului nobiliar, P. Ochincă, în momentul depunerii cererii la comisia din anul 1821, nu avea la mână documente referitoare la originea sa. El i-a prezentat anterior actele pe care le avea conducerii Regimentului 33 de Vânători, în care s-a înrolat în serviciu unul dintre fiii săi. Astfel, drept temei pentru includerea lui și a copiilor săi în partea a 2-a a registrului genealogic pe 6 iulie 1821 a servit fișa lui de serviciu¹².

1. **Ochincă Petru Ioanovici** (n. 1757) – secund-maior, de confesiune creștină ortodoxă. În anul 1821 P.I. Ochincă era militar în retragere. Locuia în târgul Soroca din județul Iași. Din zestrea soției și din achiziții stăpânea în acest județ pe moșia Băxani de lângă Soroca 350 de stânjeni de pământ. În afară de aceștia, a moștenit în județul Hotin a 4-a parte a moșiei Neporotova și a 4-a parte a moșiei Dubovaia. A fost căsătorit cu fiica preotului Tudor, Agafia. A avut mulți copii: Sustan/Ștefan, Andrei, Ion, Manuil, Nicolae, Iacob, Simion, Vasile, Luca (n. 1816) și Gheorghe (n. 1817), Solomeea (n. 1813). Stăpânea o parte a moșiei Băxani în apropiere de târgul Soroca, județul Iași¹³. Venitul lui anual la începutul anilor 1820 era de 3.550 de lei.

2. **Ochincă Sustan/Ștefan Petrovici** (n. 1783) – ștaps-căpitan, de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 1. A fost căsătorit cu fiica armașului Constantin Buzne, Maria¹⁴.

3. **Ochincă Andrei Petrovici** (n. 1786) – porucic, de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 1. A fost căsătorit cu fiica căpitanului Hudima/Gudima, Eudochia¹⁵.

4. **Ochincă Ion Petrovici** (n. 1790) – ștaps-căpitan, de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 1.

12 Краткая записка из дела по обревизованию дворянской родословной книги, составленной по определениям существовавшей в Бессарабии в 1821 году особой комиссии для рассмотрения доказательств на дворянское звание // РГИА. Ф. 1151. Оп. 3 (1844 г.). Д. 231. Л. 135.

13 Алфавитный список дворян Ясского цинута Бессарабской области. 1821 г. // НАРМ. Ф. 88. Оп. 1. Д. 66. Л. 4 об. – 5.

14 Там же.

15 Там же.

5. **Ochincă Manuil Petrovici** (n. 1793) – praporgic, de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 1.

6. **Ochincă Nicolae Petrovici** (n. 1795) – porucic, de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 1. Și-a făcut un timp serviciul în Regimentul 40 de Vânători.

7. **Ochincă Iacob Petrovici** (n. 1797) – porucic, de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 1.

8. **Ochincă Simion Petrovici** (n. 1800) – iuncher, de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 1. Și-a făcut un timp serviciul în Regimentul 33 de Vânători¹⁶.

9. **Ochincă Vasile Petrovici** (n. 1814) – porucic. V.P. Ochincă stăpâna în comun cu sora sa Solomeea șapte suflete de țigani șerbi și două desetine și 1.840 de stânjeni pătrați de pământ. Aveau o vie și o livadă în raza orașului Soroca¹⁷. V.P. Ochincă se ocupa activ de vinificație. La începutul anilor 1850 era necăsătorit.

AKSIUK

Reprezentantul acestui neam, ștaps-căpitanul Aksiuk, s-a stabilit în Basarabia, fiind originar din gubernia Volînia. Totuși, numele Axiuc lipsea din numărul nobililor din Volînia confirmați de Senat. Încadrarea neamului Aksiuk de către Departamentul de heraldică în rândurile nobilimii basarabene cu înscrierea lui în partea a 2-a a registrului genealogic a avut loc pe 26 octombrie 1895¹⁸.

Aksiuk Konstantin Aleksandrovici – ștaps-căpitan. Soția: Sevastia Vasilievna¹⁹. Copiii: Nadejda (n. 17.09.1895) și Vladimir (02.08.1898). Copiii au fost trecuți la nobilime de Departamentul de heraldică pe 18.11.1911²⁰. A avut în proprietate din zestrea soției sale moșia Cățeleni (700 de desetine) din județul Chișinău.

16 Там же.

17 Ведомость о мелкопоместных дворянах Бессарабской области, утвержденных в сем звании Правительствующим Сенатом // РГИА. Ф. 1261. Оп. 2. Д. 30. Ч. 2. Б. н.

18 Список лиц, сопричисленных к утвержденным Правительствующим Сенатом в дворянстве родам в 1896 году // РГИА. Ф. 1343, Оп. 51. Д. 614. Л. 68.

19 Румянцев Е.А. *Бессарабский биографический словарь*. Вып. 1. С. 38.

20 Сопричисленные к дворянству по Бессарабской губернии // РГИА. Ф. 1343. Оп. 51. Д. 614. Л. 19.

Se poate presupune că neamul Albert s-a mutat în Principatul Moldovei din Austria. Întemeietorul neamului Albert care locuia în Moldova era considerat Gheorghe Albert, care s-a aflat în serviciul principatului 30 de ani. Pe timpul domnilor lui Constantin Ipsilanti și Scarlat Callimachi a obținut rangul de vel-paharnic. Din documentele prezentate adunării de deputați ai nobililor din Basarabia rezulta că familia Albert se afla în relație de rudenie cu familia boierească Safno²¹. Fiul lui Gheorghe Albert, Emanuel, s-a mutat în anul 1821 în Basarabia și a depus, chipurile, pe 13 noiembrie 1822 jurământul de credință tronului rus. Dar în anul 1852, când a fost examinată chestiunea nobleței fiului lui Emanuel Albert, Ștefan, acesta n-a putut să dovedească faptul că tatăl său a devenit supus rus. Dimpotrivă, s-a descoperit că el continua să fie supus austriac. De aceea, pe 24 septembrie 1852 Senatul a refuzat să aprobe hotărârea adunării de deputați ai nobilimii din Basarabia de a recunoaște calitatea de nobil a lui Albert.

1. **Albert Emanuel Gheorghievici** (n. 1793) – din boieri moldoveni, registrator de colegiu, de confesiune creștină ortodoxă. Și-a început serviciul pe 01.11.1822 la cârmuirea regională a Basarabiei. Pe 02.06.1826 s-a angajat în serviciu la biroul general de hotărnicie din Basarabia. Pe 24.06.1830 a fost eliberat din serviciu conform cererii depuse²². Soția: Alexandra. Fiul: Ștefan. A locuit la Chișinău, n-a avut proprietăți imobiliare.

2. **Albert Ștefan Emanuelovici** (n. 01.11.1829) – de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 1.

ALBOT

Un neam străvechi de boieri moldoveni, a cărui istorie este slab cercetată. Numele de familie avea câteva variante de scriere: Albot, Albota și Albotă. După spusele primului solicitant de noblețe din acest neam, Alexandru Vasilevici Albota, întemeietorii neamului au fost logofătul Albot și vel-vornicul sau vel-vătaful Petru Albot, care au trăit în secolul al XVI-lea. Cel de-al doilea dintre aceștia devenise unul dintre tovarășii de luptă ai lui Alexandru Lăpușneanu, care în anul 1552 a reușit să pună stăpânire pe scaunul domnesc al Moldovei. Probabil că după aceasta soarta acestui neam n-a fost chiar norocoasă. Familia Albot a devenit proprietara câtorva

21 О дворянстве Альберта // РГИА. Ф. 1343. Оп. 16. Д. 872. Л. 2.

22 Формулярный список о службе и достоинстве коллежского регистратора Маноила Альберта // Там же. Л. 15.

moșii din județul Soroca: Sisova, Grecova, Uhurceni, Alboteni, Pătrășcani, Ghîtcani. Și următoarele două generații aveau ranguri boierești. Fiul lui Petru Albot, Gheorghhe, a fost un timp pârcălabul Sorociei, iar nepotul Sandu a fost clucer. Următoarele trei generații au fost preoți în satul Ciuciulea din județul Soroca: Luca, apoi Axentie, apoi Vasile. Ultimul dintre aceștia a fost preot și după alipirea Basarabiei la Rusia. Vasile Albot a avut trei fii – Iancu (Ioan), Alexandru și Iordachi. Solicitând noblețea, Alexandru Albot a putut să prezinte adunării de deputați ai nobilimii din Basarabia doar o parte infimă a documentelor, indicând în cerere că majoritatea hârtiilor s-au pierdut. Frații nici nu știau măcar precis când s-a născut fiecare dintre ei. Prin hotărârea adunării de deputați ai nobilimii din Basarabia de pe 21 mai 1852 Alexandru Vasilievici și fiii săi Dimitrie, Dionisie, Constantin și Antip au fost incluși în partea 1 a registrului genealogic. Această decizie i-a servit lui A.V. Albot drept motiv pentru a scrie o reclamație la Senat cu cererea de a fi inclus cu familia în partea a 6-a²³. Este de remarcat că mandatarul în dosarul privind noblețea lui V.A. Albota era un oarecare clucer Dimitrie Vasilievici Albota. Senatul a aprobat hotărârea adunării de deputați ai nobilimii din Basarabia cu privire la noblețea familiei Albot pe 1 februarie 1854.

1. Albot Iancu (Ioan) Vasilievici (cca 1799, satul Ciuciulea, județul Soroca – 1836) – secretar gubernial, de confesiune creștină ortodoxă. Tatăl său, Vasile, era preot în satul Ciuciulea. I. Albot și-a început serviciul pe 18.01.1818 la judecătoria zemstvei din județul Iași în calitate de funcționar de cancelarie. Pe 06.04.1821 a fost avansat la rangul de registrator gubernial. Pe 15.05.1823 a fost numit în funcția de șef de birou la aceeași judecătorie. Pe 31.12.1824 a fost avansat la rangul de registrator de colegiu, iar pe 31.12.1827 la cel de secretar gubernial. Pe 21.06.1828, în urma cererii depuse, a fost eliberat din serviciu. A fost căsătorit cu fiica căpitanului moldovean Alexei Satanoglu, Maria. Copiii: Iacob (n. 1831) și Nicolae²⁴.

2. Albot Alexandru Vasilievici (cca 1802 – înainte de 1863) – registrator de colegiu, de confesiune creștină ortodoxă, fratele lui 1. S-a angajat în serviciu pe 18.12.1819 în cancelaria judecătoriei zemstvei din Soroca. În curând a devenit conțopist inferior. Pe 28.09.1882 a fost promovat la rangul de registrator gubernial, iar pe 31.12.1825 la cel de registrator de colegiu²⁵.

23 Рапорт Бессарабского дворянского депутатского собрания в Департамент герольдии от 24 августа 1853 г. // РГИА. Ф. 1343. Оп. 16. Д. 875. Л. 1-3.

24 О дворянстве рода Алботы // Там же. Д. 875.

25 Аттестат о службе Александра Албота // Там же. Д. 875. Л. 19.

A fost căsătorit cu fiica lui Chîrică Ștefăniță, Ecaterina Chirilovna²⁶. Copiii: Dimitrie (n. 23.11.1826), Dionisie, Constantin (n. 05.06.1840) și Antip (08.11.1844 – 31.02.1863), Zinovia (n. 1831). Stăpânea moșia Zgura sau Zgureni, achiziționată în anul 1833.

3. **Albot Iordachi (Egor) Vasilievici** (1812-1855) – de confesiune creștină ortodoxă, fratele lui 1.

4. **Albot Dionisie Alexandrovici** (n. 03.09.1832) – secretar gubernial, de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 2. A avut în proprietate 2.125 de desetine de pământ pe moșia Zgureni din județul Soroca.

5. **Albot Nicolae Ioanovici** (n. 27.08.1836, satul Cornești, județul Iași) – de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 1. A avut în proprietate moșia Cornești din județul Bălți, cu suprafața de 540 de desetine. Soția: Maria Constantinovna.

6. **Albot Alexandru Nicolaevici** (n. 01.01.1867) – moșier basarabean, secretar de colegiu, de confesiune creștină ortodoxă, fiul lui 5. După absolvirea clasei a 5-a a școlii reale din Chișinău s-a angajat în serviciu (pe 17.01.1884) în cancelaria mareșalului nobilimii din Basarabia. Pe 10.06.1889 a fost promovat la rangul de registrator de colegiu, iar pe 27.03.1890 la cel de secretar gubernial²⁷. În anul 1896 figura ca asesor al tutelei nobiliare din districtul Soroca-Bălți. Fiica sa Nina a fost atașată la neam în anul 1914.

ALECSANDRI

Unul dintre iluștrii reprezentanți ai acestui neam, celebrul scriitor român Vasile Alecsandri, considera că strămoșii lui se născuseră la Veneția. Dar cercetătorii n-au găsit confirmări ale acestei afirmații. Probabil că era doar o legendă. Și te-ai mira ca Vasile Alecsandri să fi cunoscut cu exactitate trecutul familiei sale. Tatăl său, vornicul Vasilie Alecsandri, s-a stins din viață când viitorul scriitor nu împlinise nici doi ani²⁸. S-a convenit ca întemeietorul ramurii moldovenești a neamului să fie considerat un oarecare Alexandru (decedat cel târziu în 1801), căpitan de darabani²⁹. Solicitantul nobleței ruse Iordachi Alecsandri considera că neamul său era de origine greacă. Neamul Alecsandri a fost inclus în lista alfabetică a nobili-

26 Румянцев Е.А. *Бессарабский биографический словарь*. Вып. 1. С. 40.

27 О дворянстве рода Албот // РГИА. Ф. 1343. Оп. 16. Д. 876.

28 Familiile boierești din Moldova și Țara Românească: Enciclopedie istorică, genealogică și biografică. București, 2004. Vol. 1. P. 57.

29 Căpitan de darabani – căpitanul unui detașament de militari în obligațiile căruiă intrau însoțirea și paza domnitorului.